

Kultur

Debut lider druknedøden i egen patos

Shadi Angelina Bazeghis debuterer med digtsamlingen Vingeslag

ANMELDELSE / 14.09.15

Det er grimt at skrive, at et andet menneskes historie er banal. Det er også forkert. En fortælling om kærligheden og krigen kan aldrig være triviel. Den kan kun fremføres fladt og kedesommeligt. Det er formen, der ødelægger potentialet i Shadi Angelina Bazeghis debut Vingeslag.

Victor Boy Lindholm

Smertepunktet og dermed indholdet af digtsamlingen er yderst interessant. Et jeg vælter fortvivlet rundt mellem fortid og nutid, mens det sørger over et liv levet i skyggen af mænd, i skyggen af mænd og drenge, der giver deres liv først til bomberne så til fodbolden. Det er selvopofrelsen i det mandlige køn, der stilles skue: »Det er drengenes vilje der holder mig i live / og jeg øver mig i at dø hver nat / stillet over for lydturen / mellem bomberne og antiluftskyts / mellem landminerne hvor unge kroppe springer i luften.« Således føles det ægte nok. Det føles sandt nok, og digtene om krigen fungerer ganske godt i deres noget højstemte patos, men det er også denne højtidelighed, der til sidst punkterer deres kvalitet. De ender som en slags ornamentering. Som jeg'et selv konstaterer: »Døden er til pynt« og sådan virker det på mig, at døden på et tidspunkt bliver til pynt for at sige noget andet, og dette har jeg svært ved at se, hvad er. Og det er som om, at teksten selv har svært ved at finde ud af dette: »Men hvad begærer mit hjerte / stillet over for dødens evigt unge ansigt efter ansigt / ud over at standse tiden?« Digtene om krigen har rigtig gode momenter, hvor smerten står stærkt frem, men de tynges af kluntede formgreb, som et overforbrug af alliterationer og gentagelser. Hvor de sikkert er ment, som en måde til at forstærke tekstens desperation og gennemslagskraft, punkteres denne næsten til det komiske, med veninden kamilla, der gang på gang popper op: »og kamilla siger: Man skal elske andre gennem sig selv«. Det kan godt være, men dette sukkersøde udtryk, burde være redigeret ud, der burde være insisteret på Alvoren.

Mindre komisk bliver det ikke, da kærlighedssporet får mere plads: »lad mig nu fortælle dig om mit /iskolde hjerte /og tabet af gud / at vade og vade i håbløs nat / fra virkning til bivirkning / mellem / nulpunkter / og isolerede singulariteter / at fastholde og udfolde en tanke / mellem dysfunktion/ og disjunktion.« En sjælden gang i mellem fungerer bogstavsophobningerne og de sporadiske enderim til at opbygge intensitet. Det gør de bare ikke her. De indleder noget, der mest af alt ligner en dagbog fra en romantisk forestilling om, hvordan en stormfuld forelskelse kan æstetiseres. Se nu disse linjer: »og du: er stadig ved at tænde / en cigaret uden filter / som du har hængende i mundvigen / og jeg: stadig over for det samme støvede spejl / med en guldsmed om halsen / min udmattelse : i hænderne.« Og det er præcist her det går galt for mig. Det er, den her forestilling om, hvordan poesi ser ud. At kærligheden, er cigaretter uden filter og støvede spejle. Denne ja, nu igen romantisering af livet, der irriterer mig. Det er nok også netop denne irritation, der ikke gør mig i stand til at læse digtsamlingen retfærdigt, fordi jeg dømmes den på de knapper den gerne vil trykke på hos mig: En overgjort patos og en kvalmende romantisering.

Langt mere vellykket er det, når denne kærlighedshistorien får noget at læne sig op ad, som når jeg'et vil være noget så voyeuristisk og alment fantaserende som fluen på væggen i AC Milans omklædningsrum, og afsnittet derefter slutter i en vild forløsende konstatering: »På det overfyldte stadion som er det eneste sted hvor jeg føler mig uskyldig / og drengenes vilje holder mig kørende fra kamp til kamp / drenge der ikke behøver at lade livet / for at jeg kan overleve.« Det er en næsten desorienterende oplevelse, der står langt stærkere, fordi overraskelsens moment får lov til at arbejde med læseren. Desværre er der få af disse øjeblikke, og Bazeghis debut er en skramlet affære med enkelte lyspunkter. De poetiske figurer med stort P, skulle være gået efter for at skabe en mere stringent oplevelse.

FAKTA

Shadi Angelina
Bazeghi (født 1974),
uddannet fra
Forfatterskolen.

Hun har oversat
Forugh Farrokhzad,
Kun stemmen bliver
tilbage, 2013.

Vingeslag

Shadi Angelina
Bazeghi

Gyldendal